

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Siguem francs

Els militars volen anar a Alhucemes. Volen castigar Abd-el-Krim. Volen venjar les humiliacions i les tortures infligides als presoners. Volen reivindicar l'honor d'Espanya i l'honor de l'exèrcit, que, a llur dir, no han quedat molt bé en terres d'Àfrica.

La voluntat de l'exèrcit, manifestat col·lectivament, ha portat a la península uns quants dies d'emoció. Val a dir que aquesta emoció ha estat molt més forta a Madrid que a Barcelona, a Espanya que a Catalunya. Ací, des de bon començament, s'ha mirat l'actual situació amb marcat excepticisme. La nostra gent creu que no s'anirà a Alhucemes i que no passarà res.

En general, la premsa d'esquerra, situant-se en un terreny pacifista, s'ha declarat contrària a l'operació bèl·lica demanada pels militars. Però nosaltres, amb tota franquesa, havem de declarar que, en certa manera, els militars tenen raó. Tenen raó quan sostenen que els fets del Marroc, amb el darrer episodi del rescat dels presoners, són tristos i gens brillants. Tenen raó quan es senten poc orgullosos de l'ambient creat pel desastre d'Annual i pel curs subsegüent de la campanya.

Si per a adobar aquestes esquerdes s'anés a un recomençament de la campanya militar, el remei seria pitjor que la malaltia. El país no sent la guerra del Marroc. Té por que amb l'excusa de venjar els presoners, s'obris un nou període de la guerra més sangniant i més fatal que els anteriors. Tenint consciència d'això, l'exèrcit proposa, en últim cas, la formació d'una legió d'oficials encarregada de realitzar l'operació de càstic.

No sabem si aquesta proposta és pràcticament factible. Declarem que si ho fos, no sabríem oposar-nos al pensament dels militars. Seria un cas de consciència. I en tal cas, nosaltres, si fóssim Govern els deixaríem fer.

CRÓNICA

UN FIUME, ABORTAT

Jo no tinc cap menyspreu ni cap burla per als propòsits de constituir una legió amb oficials i quefes de l'exèrcit per a imposar un càstic a la gent d'Abd-el-Krim. L'emoció de l'exèrcit, la indignació de l'exèr-

cit, és una cosa molt respectable i fins diré que sagrada. Nobilíssimament se disposaven al sacrifici per a venjar tortures i agravis.

No s'ha fet l'expedició punitiva ni, segons les noves, se farà. La possibilitat d'un Fiume desapareix. Però aquest havia d'ésser un Fiume cavalleresc, molt d'edat mitjana, molt d'ordre de cavalleria que va a combatre, exclusivament a combatre «por el fuero y no por el huero». Tots els altres Fiumes, l'italià, el polac, el lituà, han estat expedicions reivindicadores de territoris, expedicions de voracitat i de imperialisme. L'expedició a Alhucemes no hauria tingut altra finalitat que la justiciera. Però per lo mateix que tenia aquest caràcter migeval, topava amb tota la concepció moderna de l'Estat i arriscaria aquest més que no guanyaria. Perquè, qui organitzaria l'expedició? Qui la sostindria? Qui restaria en el terreny per a sostenir la contra-

ofensiva mora? Qui reivindicaria la responsabilitat d'una nova guerra?

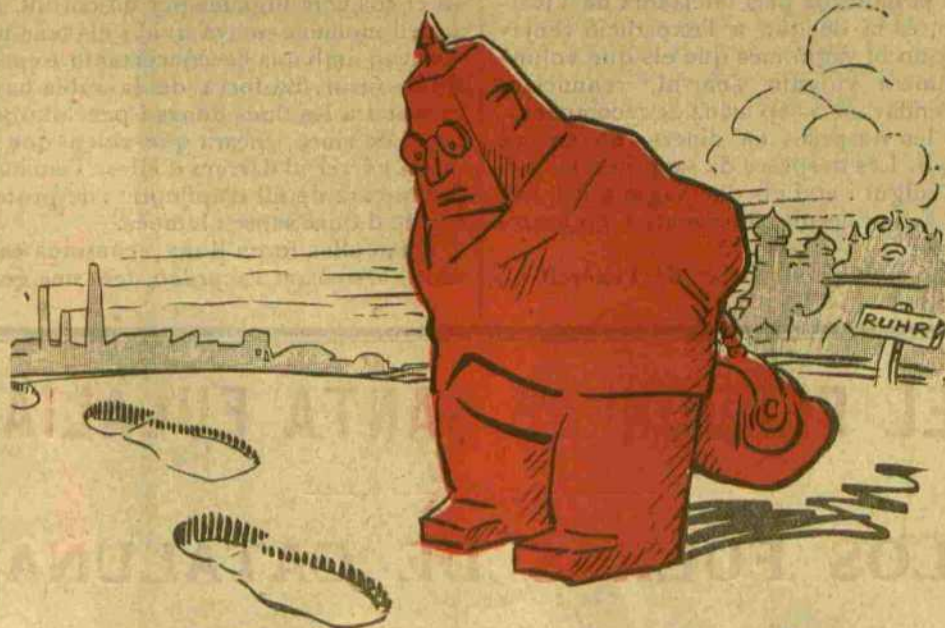
Es volia, ademés, salvar l'honor d'Espanya, ¿i no sofriria encara més amb la demostració de que no era Espanya la que guerrejava, sinó solament un estament la classe guerrera? L'honor nacional no pot reivindicar-lo més que la nació. Tot lo altre no és més que individualisme, encara que sigui de classe. Tal com queden les coses al Marroc, obeeixen a un pensament de prudent política. Amb l'expedició aquesta política seria denunciada com impotència, subratllada per l'acció d'una col·lectivitat obrant d'espatlles a la voluntat general i a les previsions de l'Estat.

I aqueixos homes que exercirien una independent acció de guerra, no's transformarien en element de discòrdia? No voldrien tenir una preponderància nacional presentant-se com a salvadors? ¿No's produiria, com després del cas de Fiume a Itàlia, una organització feixista, un Estat dins de l'Estat, de incalculables conseqüències, perquè a Espanya no hi ha la vitalitat ni la fe patriòtica de Itàlia, existint en canvi forces de segregació i de insubordinació més fortes que a Itàlia?

Bé estava l'emoció indignada, però bé està, també, el fracàs dels propòsits aventurers. Dintre d'uns anys ningú se'n recordarà de l'afer dels presoners i s'haurà evitat l'exacerbació de la decadència espanyola, que no pot ésser deturada amb cops de mà, sinó amb l'exercici de l'honestitat, de la capacitat i de la intel·ligent compressió.

PARADOX

L'ocupació del Ruhr

—Recristo, aquestes petjades són de gegant! A veure si em faran malbé l'enrajolat!

Els republicans del rei

En les diverses fornades d'alcaldes de R. O. que ens ha ofert el Govern als catalans, hi figuren alguns homes afiliats a organitzacions republicanes. No és aquesta la primera vegada que certs republicans fan de reialistes, sobretot si el reialisme va acompanyat d'una vara. Fins avui, el paper de republicans del rei estava reservat als lerrouxistes i als reformistes. Com que aquests darrers han acabat per perdre els escrúpols i

s'han fet monàrquics i ministerials, els lerrouxistes quedaven com a representants autèntics del tipus originalíssim de república del rei. Però alguns altres republicans n'han tingut enveja. I així havem vist com acceptava la vara d'alcalde de Vilafranca del Penedès un senyor que fins ara s'havia dit republicà-autonomista, i com la Joventut Republicana de Lleida, que té una gloriosa història democràtica i nacionalista, ha caigut en el parany d'avenir-se a una combinació electoral amb els reformistes, i alguns dels seus individus han gestionat el nomenament d'alcalde de R. O. a favor d'un correligionari, més o menys decantat a posar-se l'etiqueta d'amic d'En Melquiades Alvarez.

Ens sap greu el cas de Vilafranca del Penedès. Ens en sap molt més encara el cas de Lleida. Per aquest camí es va a més greus i fortes claudicacions. No convé invocar l'excusa de la situació local. La política ofereix a cada moment excuses anàlogues; i quan s'obre un forat en la conseqüència política, aquesta s'enfonsa aviat. Quan es dona un primer pas, acostumen a venir-ne d'altres en el mateix sentit. Es un pendent relliscós. La primera inconseqüència no és gairebé mai l'última. Però encara que fos única, representa un cop irreparable per al prestigi polític d'aquells que han cedit a la temptació.

Hauríem volgut que els lerrouxistes tinguessin l'exclusiva en el poc lluit paper de republicans del rei. El cas d'aquest Guillem Tell de Sant Feliu de Guixols, terrible radical a l'quí els cànecs monàrquics del Baix Empordà han fet alcalde, és més còmic que altra cosa. Còmic seria així mateix el cas del pintoresc radical i protestant de Figueres, anomenat López-Rodríguez, de qui es diu que serà designat pel Govern alcalde de R. O. de la capitalitat federal de Catalunya. Els senyors Guillem Tell i López-Rodríguez, republicans d'En Lerroux i del rei d'Espanya, són personatges propis per a ésser portats a un setmanari humorístic. La llàstima és que els facin ara companyia els alcaldes republicans o ex republicans de Vilafranca del Penedès i de Lleida.

En el cas de Lleida hi ha una doble caiguda republicana i nacionalista. Calia haver deixat als germans Estadella l'exclusiva del republicanisme episcopal i reial. No s'ha sabut vèncer les temptacions humanes—inspirades, ho reconeixem, en motius nobles—i no trigaran gaire a haver-se'n de repenir.

FULMEN

ARA VÉNEN!...

Aparten les criatures, tanqueu-les a dintre el pis: mireu a dreta i esquerra si de casa heu de sortir. No passeu pels carrers foscos, no rondau gaire de nits, i si us allunyeu de casa, retorneu-hi tot seguit. No emprengueu pas cap viatge car bé podria succeir que els carrils no correguessin en sent a mitjan camí.

Ja s'apropen, ja s'apropen amb uns ulls espordits, llençant borbolls de bromera i de fum per els narius, fent sotrequejà en sa marxa tot quan troben pel camí. Que si vé la Cuca fera amb els Dracs vilafranquins, la Patum i la Mulassa i aquell Caragol gegantí que tothom sap es cruspia a la gent de viu en viu? Oh, no; els monstres que s'atansen són molt menys inofensius; tan sols en anomenar-los agafareu tremolins.

Vénen, vénen... vaig a dir-ho, vénen tres Guerres civils!!! El gran Ossorio i Gallardo explica que les ha vist disposades a fer feina, si decàs no ens decidim a imitar al brau Sant Jordi, el cavaller decidit.

La una serà *militar*, l'altra *social*, i per fi la terça, *catalanista*, que té de ser la més vil, la més forta i la més llarga i la de més compromís. Com l'Ossorio ho assegura bé deu tení els seus motius, perquè, vaja, un home *serio* com ell, no viu pas als llims.

Heu's aquí perquè va dir-me no fa gaire un meu amic, que és una mena de fura per descobrir embolics, que la Política vella estava a punt de parir, i que això preocupava als prohoms dels vells partits.

Afegí que té la culpa de que ara es trobi així. En Cambó, i que en venint l'hora d'infantar ço que du dins, perill hi ha de que hi deixi la pell, com a cops s'ha vist. Car si la cosa és molt grossa no creu que pugui sortir, encara que el món torturi amb espaventables crits.

Heu's aquí perquè l'Ossorio que encara sent el bullit d'aquella *Setmana tràgica*, esglai dels barcelonins, s'ha sentit tan pessimista... Vaja, home, posi's tranquil. Ja sap que segles enrera dolors de part van sentir les muntanyes; i eixordaven amb sos bràmuls, an els vius, i al cap i al últim pariren... un no-res, un ratolí!

FLOK

Que els hi deixin anar!

Veritablement indigna llegir les salvatjades que han comès les càbiles d'Alhucemes amb els presoners espanyols. Comprenem que un viu desig de revenja ompli el cor dels militars i aplaudim sense reserves el seu oferiment d'anar a venjar l'agravi.

Nosaltres no som dels que creuen que quan se reb una bofetada s'ha de parar l'altra galta. Incapaços d'ofendre a ningú sense motiu, en cas d'ésser ofesos injustament responem desseguida a l'atac sense calcular les conseqüències. No sabem quina complicació podria portar una acció ràpida contra els salvatges d'Alhucemes ni volem saber-ho. S'han portat amb els presoners com a feres de la pitjor mena i com a feres deuen ésser caçades en els seus caus.

Aquesta bella gesta no deuria tenir de cap de les maneres el caràcter d'una guerra d'Espanya amb el Marroc sinó d'una noble venjança d'un grup d'herois contra Abd-el-Krim i els seus. L'Estat deuria limitar-se a proporcionar els mitjos necessaris per a portar a bon terme lo que podria constituir un gloriós episodi nacional.

La única condició a imposar, per altra part ja indicada pels iniciadors de Vicàvaro, és la de que a l'expedició venjadora no hi vagin més que els que voluntàriament vulguin anar-hi, renunciant per endavant a cap mena de recompensa. Per les despeses en diners, no ens vé d'aquí. Les despeses de sang que les faci qui vulgui i així els que vagin a Alhucemes seran herois conscients i no herois per força.

L'exèrcit, i al parlar de l'exèrcit no

ens referim mai als soldats rasos, ha sofert un fort desprestigi des del juliol de 1921 ençà. Nosaltres no cometrem la injustícia de carregar tota la culpa de la desgraciada acció al Marroc an els militars. Una bona part, potser la major part, correspon a la xorca política madrilenya, a les besties dels patrons Aranya que s'arrosseguen per les redaccions, al baix nivell dels homes d'estat espanyols. Cal donar a cadascú lo que sigui seu.

Si volem de debó rescabalar el perdut prestigi cal que se sigui implacable al exigir responsabilitats als causants de la desfeta, militars o civils, des del més alt al més baix, i autoritzar aquesta expedició a Alhucemes composta exclusivament de generals en avall, amb exclusió completa de soldats rasos, per a que tinguin ocasió de tornar pel bon nom de l'exèrcit espanyol i venjar les crueltats comeses contra uns infelços presoners.

Nosaltres aplaudiríem de bon grat l'heròica empresa.

JEPH DE JESPU

Impietat

Un migdia passant pel carrer de Sant Sadurni, vaig veure a un home amb un acordeó penjat al coll que gesticulava tot cridant:

—Bagasses! Porques!...

Extenia el puny vers dues dones que s'allunyaven rient com unes lirones. Portaven mànegues i davantal blanc com les carniceres. De tant en tant se giraven i reien més fort, amb insolència. L'home de l'acordeó, fent esforços per a aixecar-se, exclamà:

—No sé quin sant me deté! Mereixeu que m'aixequi i us esclafi l'instrument pel cap!

I amb una ràbia que demostrava que ja no era amo de si mateix, cridava amb veu trencada, roncosa:

—No'm faria res perdre l'acordeó, mentre us pogués deixar la fesomia ratllada!

En sentir això i veure l'increment que la cosa agafava, pararen de riure i caminaren més depressa.

Un passant me contà que aquelles dues dones, barrejades entre els badocs, esclafiren a riure així que el pobre músic començà a tocar i a cantar. Les seves rialles eren tan escandaloses que el pobre home tingué de parar.

El passant m'ho contà amb un to las, sense jutjar. Semblava que l'incident no li interessava gens. Era segurament un empleat que havia sortit del treball i s'aturava al carrer com molts d'altres.

Jo crec ben bé que tots els que havien fet rotlló pensaven que allò no havia sigut res. Res: dues dones que's reien d'un pobre músic ambulànt. L'home de l'acordeó, aquell cantaire de cançons alegres amb veu trista, era un home raquític, amb les cames que se li aguantaven en el cos com lligades per un cordill. En aquell moment estava lívid i els seus ulls miraven amb una desconcertant expressió de furor. La força de la ràbia havia espantat a les dues dones i per això pararen de riure, encara que veien que no podia córrer al darrera d'elles. Tenia una pobra cara de fill d'epilèptic i de professor de dibuix sense alumnes.

Quan elles foren lluny, continuà estirant i arronçant l'acordeó, fent uns gests

que veritablement el feien monstruós, però aquells riures havien esclatat sense pietat davant d'aquella misèria ridícula. Demostraven no tenir vergonya. Allà on molts d'altres haurien sentit una pesanta tristesa, o mica de responsabilitat davant d'aquella debil despulla humana, elles s'havien posat a riure i se'n anaven remenant les anques, potser orgulloses de cridar l'atenció pública.

Elles no es preguntaren en quin barracot dormia, ni si alguna criatura esperava la recaptà per a poder menjar. I segurament que aquell vespre, al ficar-se al lit, encara pensarien: «Que n'era de lleig l'home de l'acordeó, amb aquells moviments de mico!»

FERRAN CANAMERAS

En Fontdevila se'n va

En Manel Fontdevila se'n va. En Manel Fontdevila ens deixa. En Manel Fontdevila se'n va a Madrid. Se'n va a Madrid a conquerir-lo, a fer-se'l seu, a fer-s'hi l'amo, a fer-hi feina—encara que ell digui que hi va a portar la mandra—i a fer-hi broma.

Això ho ha fet tota la vida. No ha fet res més que broma. A nosaltres ens sembla que ja ha fet prou. Per a fer broma s'ha de tenir un cor i un talent gens comuns.

En Fontdevila deixa a trossets, desparramada en revistes, periòdics, escenes de comèdia, versos, la seva ànima alegre a Barcelona.

A Barcelona tothom l'estimava tant, que al anar-se'n a Madrid el despediren com si se'n anés al Marroc: amb molta tristesa.

Històries de capellans i frares

Aquell capellà era un capellà digne de Jhon Boccacci. Fort, corpulent, vermell, golut, hipòcrita—això avui ja no és un mèrit: n'és tanta gent!—libidinós. Li agradaven més les filles de Maria que els Pares de l'Església i els germans de la doctrina cristiana.

Bavia com un dimoni, menjava com dos i estimava com tot un infern. Estimar, per a ell, significava mancar al sext manament. Com lo que era: com un bon porc d'Epicuri, li agradaven el bon menjar, el bon beure i el bon jeure.

Per a despistar, per a no donar que dir al poble, es feia servir per una dona vella, que de tan vella ja no era ni dona, mig cega i mig sorda. Però ell confessava, ademés de al temple, a casa. I sempre donava la casualitat que les confessades eren joves i de bon veure.

Ell explicava aquesta casualitat així: —Es clar que són les joves les que més necessiten el consol de la confessió... Les velles! De què volen que pequin les velles?

I en quant a lo de que fins a casa seva acudissin, deia tot lo més beatíficament que podia:

—S'han de tenir sempre els braços oberts als pecadors! S'ha de procurar atreure'ns sempre ovelles al corral!

Fins que un dia un marit, un republicànot, uix!, estranyat de que la seva dona passés més hores a casa del capellà que a la seva, el va anar a trobar.

—...?

—Es clar, fill meu! Ens hem de sacrificar! Hem d'atreure'ns ovelles al corral!

—Prou! Ja sé on té el corral a casa seva vostè!

—Però...

—Tingui: li torno els pinsos que ha donat a la dona!

—...! ...! ...!

Els punts suspensius són garrotades.

EL PENDÓN DE SANTA EULALIA

LOS FUEROS DE CATALUÑA

Por D. MANUEL ANGELÓN

Un tomo en 4.º de 842 páginas

Pesetas 10

LA MUNDANA

Passa la pobra mundana
amb el cap cot de vergonya
xacrosa pels anys que passen...
Ja la joventut no torna!

Passa per la magna via
sens trobar l'esguard d'un home
que l'admira i que s'abrusi...
com la joventut enyorà!

Sols un cà, que revolteja
entre llot, per la Reforma,
al veure-la que cau, trista,
carinyós prop d'ella còrre.

La Vida no deixa rastre...
La Joventut s'evapora...
la Bellesa quan declina
és un sol que va a la posta.

EMILI GRAELLs CASTELLs

El passat dimarts En Fabra Ribas va donar una conferència a l'Ateneu Barcelonès. Va parlar de nacionalisme, i va ésser una conferència en col·laboració amb el públic.

Va parlar en català, un català de l'època de l'Estatut de Figueras, i va dir coses tan divertides que el públic, moltes vegades en broma i algunes sense bromes, hi va pendre part. Hi va haver moments que es temia que la cosa no acabés bé. Però si; va acabar bé: com solen acabar els sàtets.

El senyor Companys ha visitat al governador per a anunciar-li que el proper dia 20 marxarà cap a Maorid, per a presentar al President del Consell de ministres i al ministre de Gràcia i Justícia—quina gràcia ens fa a nosaltres aquest ministeri!—una comissió de «rabassaires».

Què els hi diran els ministres als «rabassaires»? No ho saben! Si, home... un xistul

L'altre dia en una societat recreativa es varen reunir uns senyors amics de la barrila per a pendre acords. Quan la gent no sap què fer sempre pren acords.

Tots van divertir-se molt, els qui donaven la festa i els del públic. Es van dir coses molt xi-roies, molt grosses. Però el qui la va dir més grossa va ésser un senyor al afirmar que En Romanones és l'únic polític espanyol que ha aportat al parlament solucions concretes per a resoldre el problema de Catalunya.

Aquest senyor ens va fer riure molt. Es va equivocar i ho va fer expressament. Va dir Catalunya i volia dir Guadalupe!

Passa un enterro civil. Un se treu el barret respectuosament.

Però s'adelanta un del seguici i li diu:

—No, home, no! Que no ho veu que ens hem deixat la creu a casa? Posi's el barret, que això de descobrir-se es queda pels enterros catòlics.

—No és per la creu: és pel mort. Vostè, si vol, si tan ateu és, no se'l tregui el barret. Jo si que me'l trec.

Els liberals de casa, seguint la direcció del senyor Schewartz es proposen per ara ajudar a la «Lliga», a Barcelona, en les eleccions de diputats a Corts, i presentar candidats propis en els districtes de Vilanova i d'Igualada.

I com són gent que volen l'Autonomia *bien entendida* proposen pel primer un advocat de Madrid, i pel segon un catedràtic de l'Universitat Central, dos senyors destinats a fer un paper ridícul sense cap necessitat, per culpa d'En Romanones.

Diu que dels vuit ministres que formen l'actual Govern, cinc són partidaris de concedir a Catalunya aquell cataplasme d'Estatut autòmic confeccionat per la famosa comissió extraparlamentària i tres no.

*Tres eran tres las hijas de Elena;
tres eran tres y ninguna buena.*

Les esquerres catalanes no s'han pogut posar d'acord respecte als temes que havien d'ésser objecte de deliberació a l'assemblea que es proposaven celebrar abans de les eleccions, la qual pel dit motiu ha sigut ajornada.

Es cosa de nostra terra
que mai estiguin d'acord
els polítics de l'esquerra.

Desitjariem sapiguer si la Fraternitat Republicana de Terrassa s'ha afiliat a alguna secta es-trambòtica.

Diem això perquè la senyera que posen al balcó per a anunciar una festa, no demostra res més. És blanca amb una faixa vermella a dalt. En el cas de que sigui destenyida, valdria la pena de pintar els demés colors encara que fos amb ocre i blau de la roba i així no faran malpensar.

Terrassa i Sabadell no curaran mai. Una rivalitat extremada existeix entre aquestes dues ciutats fabrils. Ara resulta que els terrassencs fan la

guitza als sabadellencs dient que amb tot els superen.

A Sabadell tenen un alcalde que es diu Saló? Doncs els egarencs en tenen un que es diu Salom!

CORRESPONDÈNCIA

Cavallers: Macari Pedret (Mora la Nova); Li agraim molt, però té poc interès. Envi'ns altres cosetes.—E. M. C.: Els seus pensaments estan força bé. Aniran.—Edmond Rius: La seva nota té poc interès i cregui que ho havem sentit. Envi' coses més interessants i li agrairém. Sobre tot sigui breu.—Josep Mayoral Reñé: Rebut el seu treball que procurarem publicar. Procuri ésser tot lo més breu possible. Les coses han d'ésser dites amb poques paraules.—Rilet: El seu vers és defectuós. Perquè no fa prosa?—Feix: Un feix de què?—J. A. R.: Envi' prosa i li publicarem. De poeta se n'és encara que no's facin versos.—P. Arenas: «De la moreria», no ens té interès; en canvi, la seva «Camperola» pot anar, però està mancada de certa picardia, aquella sal... comprèn? Torni-ho a fer, veïem si ho fa millor.—J. Cornudella: Lo de vostè està bé, però és cosa ja massa tractada.—Manel Mainou: Torni a escriure a la senyora; decididament és lo millor.—Lleó Silva: No ens acaba d'agradar. De totes maneres, encogeixi's, sap?—Dionsap: Vostè té bones intencions, però no n'hi ha prou. El seu treball és molt fluixet.—J. Salas: Opinem que la pregunta pot fer-la al mateix interessat; nosaltres el coneixem personalment i sabem que és un bon xicot.—A. F.: Anirà en varies vegades.

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Olin, 8.—Barcelona

BATAI L'ADES - DE - TOT ARREU

QUI COMPRA!

Abans tant aquí com a Xauxa, encara que potser més aquí que a Xauxa, podia comprar-se de tot, i quan es deia qui compra, quasi sempre eren maduixes. Ara ja és diferent. Tot canvia. De maduixes només en compren els predestinats per la sort; es coneix que quan vé el temps d'haver-hi aquesta fruita, per aquests camps que Déu o qui

UN EXIT

—Passin, passin! N'hi ha de tots colors!
(De L'Astino)

sigui va criar, hi ha vaga de maduixes i en quant a lo demés, tot allò que constitueix l'aliment quotidià, fillets, hi ha treball per a arribar-hi, això el que hi arriba.

Diguin lo que vulguin, Itàlia és... anàvem a dir Itàlia, i això gairebé que ja ho sap tothom. Volem dir que Itàlia és el gran país, o quan menys el país dels grans homes i de vegades, o sense de vegades, és molt més interessant el segon cas.

Darrerament els hi ha sortit En Mussolini. Aquest dictador negre, suposat que no faci res més, ja ha fet alguna cosa profitosa: proveir de camisa a molts desgraciats que aneu a sapiguer si mai n'havien portat.

Home, i a casa nostra, amb tants fabricants de teixit, no n'hi ha cap que vulgui tirar per Mussolini?

INICIATIVA INTERESSANT

Una petició interessant acaba d'ésser dirigida a les autoritats federals de Suïssa, demanant l'establiment d'una institució de servei civil per als ciutadans quines conviccions polítiques o religioses els privin complir les seves obligacions militars, obligacions de les que—si fos acceptada la petició—serien dispensats, si el servei civil fos establert com institució legal.

Aquesta petició, feta per persones procedents de diferents estaments socials, és apoiada per la firma de catòlics i socialistes suïssos.

Es molt probable que dita petició es transformi en iniciativa i, amb arranjament a les lleis del país, sigui sotmesa al referèndum.

An aquí també anem per aquest camí...

L'HEROI

El desastre de Mont-Arruit té dos herois: el general Silvestre i el sargent Vasallo. De primer entuvi sembla que un hom digui un disbarat al calificar d'heroi al difunt general Silvestre, però no és així. Heroi, si no per nosaltres, ho serà per la pàtria, per la pàtria gran, que per lo mateix, com que és molt gran hi cap tot, i d'herois no n'hi vé d'un. El sargent Vasallo també ho serà d'heroi per la pàtria gran, i, aquest, per nosaltres també.

Prou considerem més heroi an aquest abnegat sargent que a molts d'altres quina heroïtat con-

sisteix en haver estripat el cos d'uns quants enemics, mercès a l'excés d'alcohol que portava dins del seu cos.

El sargent Vasallo és el veritable heroi, el que s'ha sacrificat pels companys, exposant-se a morir d'una manera afosa i no pas gens vistosa.

No li volem pas cap mal an el simpàtic sargent, que visqui molts anys, però per a ésser heroi nacional hauria valgut més que s'hagués mort.

Ara li han donat un empeny al Banc d'Espanya, li faran dos o tres homenajes, qui sap si una subscripció i d'aquí un quant temps tothom se'l treurà de sobre per por de que demani res, considerant que al cap i al fi lo que ha fet ell també ho hauria pogut fer un altre.

POLÍTICS, NO!

Abd-el-Krim mereix ésser el primer dels espanyols, i diem espanyols perquè de català ja n'hi considerem. El cèlebre capdavanter de la futura República del Rif, ha sigut l'home que fora de les fronteres espanyoles, ha sapigut recollir el crit que llencen a tota hora milers de intel·ligos mortals que mercès a una mala passada del destí vinguieren a fer cap an aquest recó de món que fins essent recó no fora tan dolent si no fossin els polítics.

Polítics, no!, ha dit Abd el Krim. Vés per on és digne d'ésser *leader* dels nostres sindicalistes.

El vencedor d'Annual no ha valgut cap mena de tractes amb els pares de la pàtria; s'ha estimat

El sargent Vasallo que exposà greument la seva vida pels seus companys de captiveri.

H. Echevarrieta, l'intervenció del qual ha decidit el deslliurament dels captius.

més tractar amb els fills i, d'aquests, el preferit ha sigut el senyor Echevarrieta. El ha sigut l'únic home que de debó ha inspirat confiança an el rival del destituit Alt Comissari, general Dàmaso Berenguer.

Diuem que al senyor Echevarrieta el nomenaran Marquès del Rescate. Nosaltres d'ell no acceptariem. És un títol que no està gens en caràcter.

Lo millor, si és que volen honorar-lo amb algun títol nobiliari, és fer-lo Marquès, i qui diu Marquès diu Príncep, que a nosaltres tant se'n endona, *del León Cojo*, perquè lo que és ara al Lleó d'Espanya ja només cal arrencar-li la cua, de pota no n'hi queda cap; les quatre les ha posades en mal lloc.

HOME!...

Home, no siguem així! Vés per quins set sous ara als americans els hi ha entrat la lebre del puritanisme. I que s'ho prenen en serió.

ESCRUPOL

—Quin fastícl! No hi vui pas tractes amb gent que no pensen en altra cosa que cobrar.

(De Le Rire)

Ja no volen estar més a Rhenània, regió que ocuparen per a defensar el compliment del tractat de Versalles. Per a ells ja no hi ha tractats ni compliments.

Tan seriosos com varen venir, perquè això sí, els americans, sobretot els nordamericans, encara que no siguin seriosos ho han de fer veure; ells, particularment, poden ésser més aimants de la barrila que qualsevol sevillà que no sigui fals, però a l'exterior, anàvem a dir més seriosos que un rave, però la veritat és que no sabem pas què té que veure la serietat amb els raves.

Sigui com sigui, els americans no es volen embolicar més. Diuen que ells no hi volen tractes amb gent que no pensen més que amb els diners. Lo que havem dit: «Estan molt de broma».

VIDA I MIRACLES D'ABD-EL-KRIM

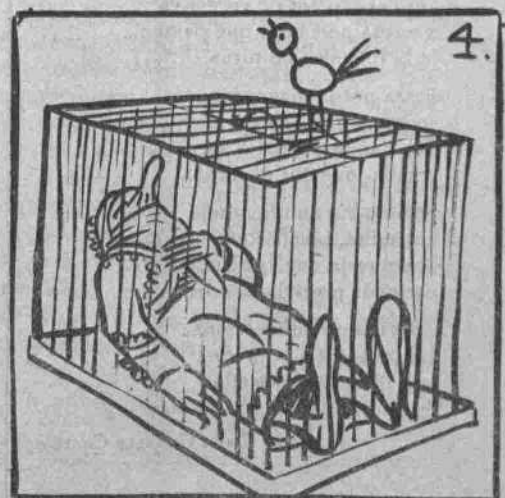
1
Va nèixer al costat d'un lloro.
i al nèixer ja va ésser moro.

2
Quan disset mesos complia
moria la seva tia.

3
perquè li van prohibir
la bona ventura dir.

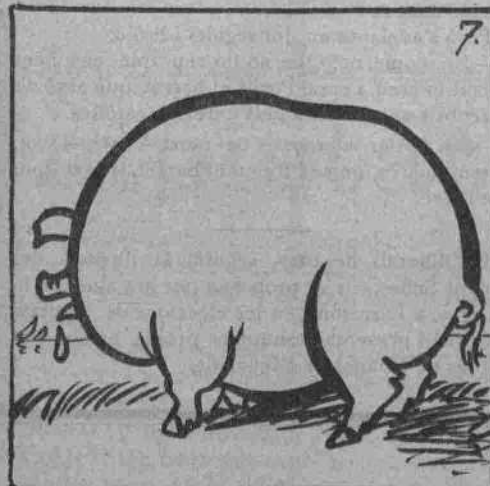
4
Abd-el-Krim amb molta ràbia
la va enterrar en una gàbia

5
I va prometre aquell dia
venjar a la pobre tia.

6
I enfilat dalt d'una canya
odi etern va jurar a Espanya.

7
Era més fart que un rector
i més llarg que un regidor.

8
El van criar amb pa torrat,
café i bacallà esqueixat.

9
Va ésser gran i capcigrany,
rei de la mandra i l'engany.

10
Com que també era un bandarria
a tot feia butifarria.

11
I és va menjar, per a créixer,
el lloro que el vegé nèixer.

12
I va declarar la guerra
amb moltíssima mà esquerra.

13
Quan el blat no havia segat
d'Espanya era amic fiat.

14
Però així que el blat segava
a tots els moros armava.

15
Com no tenia diners
agafava presoners.

16
La padrina els hi ensenyava
i per un milió els tornava.

17
I era allà al Rif ell més ric
que aquí a Barcelona En Pic.

18
Tant si vols com si no vols
va volguer menjar cargols.

19
Per fart Déu l'ha castigat
i al llit l'ha deixat collat.

20
I el fart ha sigut tan fort
què ha reventat i s'ha mort.